

Arrest

nr. 316 315 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 25 juni 2024 in Polen omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 29 augustus 2024 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten.

1.4. Op 9 september 2024 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 24 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: S. (...) voornaam: A.M. (...) geboortedatum: (...) 2004 geboorteplaats: Senafe nationaliteit: Eritrea die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., A.M. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, diende op 22.08.2024 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor.

Op 07.10.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij op 02.09.2019 Eritrea verliet en naar Ethiopië en daarna naar Verenigde Arabische emiraten reisde. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens met het vliegtuig naar Wit-Rusland reisde en hij illegaal het grondgebied van de Europese lidstaten betrad via Polen. De betrokkene verklaarde dat hij werd gedwongen vingerafdrukken te geven in Polen en hij werd verplicht er asiel aan te vragen. Daarna reisde hij naar Duitsland. Vanuit Duitsland reisde de betrokkene naar België. De betrokkene kwam toe in

België op 20.08.2024

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 25.06.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Op 29.08.2024 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 09.09.2024 stemden de Poolse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 07.10.2024 en verklaarde gehuwd te zijn. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. De betrokkene verklaart dat hij ook geen familie heeft in een andere Europese lidstaat.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 07.10.2024 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij had vernomen dat België een goed land is voor het erkennen van vluchtelingen. Met betrekking tot Polen verklaarde de betrokkene dat hij er niet goed werd behandeld.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Poolse instanties stemden op 09.09.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Polen partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Polen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Polen, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, "Country Report: Poland – 2023 update", laatste update in 2024, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek

worden uitgevoerd. (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 30.05.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming en er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure (blz. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen een verblijf in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijf op de privémarkt (blz. 58). Er zijn volgens het rapport enkele praktische belemmeringen wat de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen betreft.

Verzoekers dienen zich zelfstandig naar het opvangcentrum te begeven en moeten zich er binnen de twee dagen aanmelden. Indien zij dat niet doen, wordt hun verzoek afgesloten (blz. 54). De financiële steun voor verzoekers zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun kosten te dekken. De tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te werken (blz. 58-59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, maar kunnen verschillen van centrum tot centrum (blz. 63-64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Polen is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij had vernomen dat België een goed land is voor erkenning als vluchteling te verkrijgen. Met betrekking tot Polen verklaarde de betrokkene dat hij er niet goed werd behandeld. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We wijzen er ook nogmaals op dat Polen partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. En worden geen elementen voorgelegd op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat dat niet zo zou zijn.

In verband met informatieverstrekking aan verzoekers wijzen we erop dat in het AIDA-rapport wordt erkend dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake de procedure, hun rechten en hun plichten moeilijk verloopt in de praktijk (blz. 50-51). De problemen zijn onzes inziens echter onvoldoende om te concluderen dat er dient te worden afgezien van een overdracht.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Polen. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Poolse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Poolse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij werd verplicht van vingerafdrukken te geven en asiel aan te vragen in Polen. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Poolse

autoriteiten zou zijn verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We merken op dat de betrokkene geen bewijzen aanbrengt voor zijn verklaring dat hij werd gedwongen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. We benadrukken dat als de betrokkene geen verzoek wenste in te dienen, hij de mogelijkheid had het Poolse grondgebied weer te verlaten.

Wat de behandeling in Polen betreft, merken we op dat de verklaringen van de betrokkene in dit verband vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs van onheuse behandeling aanbrengt. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview dat plaatsvond op 07.10.2024 dat hij twee tanden verloren heeft. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Polen van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Polen autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Poolse autoriteiten ⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.2, 17 en 22 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht, na een theoretisch betoog, haar enig middel toe als volgt:

“De wederpartij heeft geen rekening gehouden met alle recente beschikbare en objectieve informatie over het Poolse opvangsysteem, en heeft zich enkel gebaseerd op het rapport “AIDA - Country Report: Poland”, laatste update van 2024. Derhalve kunnen de bestreden beslissingen niet worden beschouwd als voldoende met redenen omkleed.

Talrijke openbare verslagen stellen vast de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van het asielstelsel in Polen, die getuigen van het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met deze informatie.

· Toegang tot de asielprocedure

Volgens de wederpartij: “De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming” (stuk 1, p. 3).

Deze volledig theoretische en stereotiepe verklaring, die in elke “Dublin”-beschikking en elke “Bijlage 26quater”-beschikking wordt herhaald, houdt geen rekening met de meest recente informatie volgens welke de eerste minister van plan is het asielrecht op te schorten:

- “Le Premier ministre polonais Donald Tusk a annoncé samedi 12 octobre son intention de suspendre temporairement le droit d’asile, dans le cadre d’un plan visant à durcir sensiblement la politique migratoire du pays.

S’exprimant samedi lors d’un rassemblement de son mouvement Coalition civique, à Varsovie, le Premier ministre polonais Donald Tusk a déclaré qu’il serait “résolument dur et impitoyable” à l’égard de l’immigration clandestine, rapporte Euronews.

M. Tusk, qui a chassé du pouvoir le parti national conservateur Droit et Justice (PiS) en octobre dernier lors des élections législatives, a précisé qu’il présenterait “le nouveau pacte migratoire polonais lors d’une réunion gouvernementale le mardi 15 octobre”, ajoute la chaîne d’information.

“Après avoir adopté cette stratégie migratoire, nous réduirons au minimum la migration illégale en Pologne” et “nous éradiquerons ces pratiques qui contournent de facto les intérêts polonais, qui portent atteinte à la

sécurité des Polonais et de l'État polonais", a promis le dirigeant libéral de centre droit, ancien président du Conseil européen.

"Guerre hybride"

Parmi les mesures prévues figure "la suspension temporaire du droit d'asile", une proposition qui crée "un conflit potentiel avec Bruxelles", note The Daily Telegraph.

Le quotidien britannique rappelle que "les pays sont obligés, en vertu du droit international, d'offrir l'asile" et M. Tusk, "pour éviter des recours en justice" compte "exiger" de l'Union européenne (UE) qu'elle reconnaisse sa décision.

"Les dirigeants de l'UE doivent se réunir cette semaine dans la capitale belge pour un sommet qui sera dominé par les questions migratoires et les appels à rendre les expulsions de migrants illégaux plus rapides et plus faciles", précise le titre conservateur.

Depuis 2021, "la Pologne a connu une augmentation considérable du nombre de personnes, principalement originaires du Moyen-Orient, d'Afrique et d'Asie, entrant illégalement dans le pays depuis la Biélorussie", observe la BBC.

Sur le seul mois d'août 2021, "huit fois plus de personnes ont tenté de traverser illégalement la frontière que sur l'ensemble de l'année 2020", et "des dizaines de personnes tentent encore de traverser la frontière quotidiennement", ajoute le diffuseur public britannique.

Une situation imputable, selon Varsovie, à la "guerre hybride" menée par la Biélorussie et la Russie, qui dirigeraient "le flux de migrants vers l'Union européenne dans le but de déstabiliser le bloc" – des accusations réfutées par les deux pays.

"La Pologne a déjà commencé à investir dans des infrastructures frontalières plus lourdes pour tenter de dissuader les passages irréguliers", note Politico. "Une zone frontalière spéciale" a même été créée "pour donner des pouvoirs plus stricts aux autorités locales".

Pour El País, les mesures envisagées par Donald Tusk "sont encore plus à droite que celles des ultraconservateurs" du PiS, pourtant "connus pour leurs discours et politiques xénophobes".

Et en suspendant le droit d'asile, "le dirigeant libéral, sur lequel une bonne partie de l'Europe comptait pour freiner l'extrême droite", franchit "une ligne rouge" avec une mesure qui "viole un droit humain fondamental".

Sans même parler de son "rejet du nouveau pacte migratoire européen, une position qu'il partage avec le national populiste Viktor Orbán".

Mais Al-Jazeera remarque que dès son arrivée au pouvoir en décembre 2023, "Donald Tusk a mené une politique stricte en matière d'immigration". Une stratégie qui a reçu "un large soutien de l'opinion publique, mais a consterné les militants qui espéraient qu'il abandonnerait l'approche nationaliste du gouvernement précédent".

- "Le chef du gouvernement polonais Donald Tusk a annoncé samedi qu'il voulait suspendre partiellement le droit d'asile pour les migrants qui entrent illégalement dans son pays et qu'il demanderait à l'Union européenne (UE) d'avaliser cette mesure. Lors d'un discours au cours d'un rassemblement de son mouvement Coalition civique, il a assuré que la Pologne allait lutter "sans merci" contre l'immigration illégale.

Le Premier ministre, qui devait présenter samedi sa stratégie migratoire, a reporté cette annonce pour mardi, à l'occasion d'une réunion de son gouvernement. "Nous savons très bien comment (le dirigeant biélorusse Alexandre) Loukachenko, (Vladimir) Poutine, les passeurs et trafiquants d'êtres humains, l'utilisent (le droit d'asile, ndr). La manière dont ce droit d'asile est utilisé va exactement à l'encontre de l'essence du droit d'asile". "Nous n'allons respecter ou appliquer aucune idée européenne qui [...] enfonce notre sécurité, et je pense ici au pacte migratoire et au contexte d'immigrations", a martelé Tusk.

La Pologne, membre de l'OTAN et de l'UE, accuse Moscou et Minsk d'organiser cet afflux de migrants dans le cadre d'une attaque "hybride" destinée à déstabiliser la région et toute l'UE, une accusation rejetée par le régime biélorusse. En mai, la Pologne a annoncé qu'elle dépenserait plus de 2,3 milliards d'euros pour renforcer la frontière polono-biélorusse qui marque la limite orientale de l'Union européenne. Mercredi, Varsovie et Prague ont réclamé ensemble un durcissement de la politique migratoire européenne, prônant une "version plus stricte et différente du pacte sur l'immigration" de l'UE qui doit entrer en vigueur seulement en 2026".

- "Donald Tusk, le chef du gouvernement polonais, a déclaré samedi qu'il envisageait de suspendre temporairement le droit d'asile en Pologne. La question de l'immigration secoue le pays depuis 2021 et l'arrivée d'une vague migratoire en provenance de la Biélorussie voisine. Bruxelles rappelle que tous les pays membres de l'UE doivent respecter les conventions internationales et donc la Convention de Genève.

Le chef du gouvernement polonais Donald Tusk a annoncé samedi 12 octobre

qu'il voulait suspendre partiellement le droit d'asile pour les migrants qui entrent illégalement dans son pays. Lors d'un rassemblement de son mouvement Coalition civique, il a assuré que la Pologne allait lutter "sans merci" contre l'immigration illégale, afin de "rétablir le contrôle" sur les migrations et "assurer la sécurité" dans son pays.

"Je dis tout haut aujourd'hui que parmi les éléments de la stratégie de migration figurera la suspension territoriale temporaire du droit d'asile", a-t-il affirmé. Donald Tusk va demander à l'Union européenne (UE) d'avaliser cette demande. Pour l'heure, la Commission européenne a déclaré via une porte-parole être "en contact" avec Varsovie sur le sujet".

Gezien deze factoren is het zeer waarschijnlijk dat verzoeker geen toegang heeft tot de asielprocedure en de waarborgen die worden geboden door het Verdrag van Genève en de Europese richtlijnen. Indien verzoekers verzoek om internationale bescherming niet wordt onderzocht, bestaat het risico op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Het was aan de Belgische autoriteiten om ervoor te zorgen dat deze maatregelen niet op verzoeker konden worden toegepast in geval van zijn terugkeer, wat duidelijk niet het geval is.

Het extreemrechtse beleid van Donald Tusk verklaart ook waarom verschillende Europese landen hebben geoordeeld dat een terugkeer naar Polen zou leiden tot een onmenselijke en vernederende behandeling.

In een vonnis van 5 september 2022 oordeelde de Administratieve rechtbank van Minden (Duitsland) dat als gevolg van bestaande tekortkomingen in het opvangstelsel voor vluchtelingen, terugkeerders naar Polen kunnen worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling, wat in strijd is met artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Een soortgelijke motivering werd gegeven door de administratieve rechtbank in Hannover (Duitsland) in een vonnis van 7 oktober 2022, waarin de slechte omstandigheden in bewaakte centra voor vreemdelingen en het risico van bijna automatische detentie.

Hoewel de wederpartij verwijst naar het 2024 AIDA-verslag over Polen en wijst op een aantal moeilijkheden bij de toegang tot de procedure voor Dublin-terugkeerders, maakt zij geen melding van de praktische moeilijkheden waarmee asielzoekers worden geconfronteerd, die zeer vaak worden gedwongen om een nieuwe aanvraag in te dienen, die niet-ontvankelijk zal worden verklaard (als deze al wordt behandeld):

"There are concerns about whether, under the provisions of the Polish law, Dublin returnees are always entitled to re-opening their first proceedings on international protection. The time limit to reopen the procedure, set out in the Law on Protection, is 9 months. Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of

his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular "in-merit" procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure. Moreover, if a person left Poland when their application was processed by the appeal authority and the procedure was discontinued by the Refugee Board, there is no possibility of reopening the procedure, even within the 9-month time limit. Again, in such a situation, the application of the returnee will not re-open the first proceedings and will be considered as a subsequent application. Moreover, HFHR reports, that even in a situation when a returnee is entitled to re-open their first procedure, the Border Guards in the detention centres for foreigners make them lodge the subsequent application instead, which is then subject to the admissibility procedure.¹²¹ Usually, the second application, based on the same facts as the first one, would be declared inadmissible. Domestic law provides no exception in that respect to the Dublin returnees. Such a situation could therefore violate Article 18(2) of the Dublin III Regulation. The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months" (p. 36).

Enkele jaren geleden had Polen wet aangenomen om "pushbacks" te "legaliseren" en heeft het besloten een muur te bouwen aan de grens met Wit-Rusland: "On 14

October the Polish parliament approved a bill that de facto 'legalises' pushbacks and the Council of Ministers adopted a bill for the construction of a border wall at the border with Belarus, where the stand-off between the countries have claimed its seventh life.

Amendments approved by Poland's parliament on 14 October allow for the ordering of a person entering "illegally" to be ordered to leave Polish territory based on a decision by the local Border Guard chief. The legal changes are a response to the situation at the border with Belarus, where Poland has declared a state of emergency. While an appeal of such a decision can be launched to the commander of the Border Guard, potential appeals would not mean the suspension of the execution of the order to leave. The bill also provides the chief of the Office of Foreigners with authority to disregard an application for international protection by a foreigner caught immediately after "illegally" crossing the border. Pushbacks are prohibited under EU and international law.

The same day as the 'legalisation' of pushbacks was approved by Parliament, the Polish Council of Ministers gave the go-ahead for new border wall to prevent crossings along the border with Belarus. The wall is reportedly inspired by Greek fencing at the border with Turkey: according to vice-prime minister and security coordinator Jarosław Kaczyński: "the experience of Greece shows that it is the only effective method". The border wall is estimated to cost 350 million euro. Poland was among 12 member states issuing a joint letter calling on the European Commission for the "adaptation of the EU legal framework to new realities" though revision of the Schengen Border Code (SBC), and EU funding of border walls and fences.

The body of a 24 year-old Syrian man was recovered on the Polish side of the border making him the seventh confirmed death victim at the Polish border with Belarus. So far five men, one woman and one child have lost their lives, often as a result of hypothermia or exhaustion. Following the recovery of the body by Polish police on 14 October, Poland's Ministry of Foreign Affairs have summoned the Belarusian charge d'affaires for the second time in one week. The Belarusian representative was called the first time in response to

Polish allegations of shots fired by Belarussian agents during the night of 9-10 October, Polish border police also continue to report high numbers of people attempting to cross the border. Border officials say more than

2,000 attempts at crossing were recorded between the 9-10 October, and said the next day that two groups tried to "force their way into EU territory". The claims are however impossible to independently verify due to the state of emergency banning media and NGOs from the zone".

Het UNHCR had ook haar bezorgdheid geuit over de mogelijke schending door Polen van het Verdrag van Genève: "The UN Refugee Agency (UNHCR) has published its Observations on the legislative changes in Poland introduced following irregular arrivals from Belarus, in which it regrets restrictions on the right to seek asylum."

According to UNHCR, among other concerns, the amendments restricting the possibility to seek asylum in the border area creates two classes of asylum seekers violating provisions of Article 31 of Refugee Convention which underlines the prohibition of penalisation based on mode of arrival. The agency notes that: "the right to seek and enjoy asylum does not depend on the regularity of arrival of an asylum seeker to a country, as asylum-seekers are often forced to arrive at or enter a territory without prior authorization" and "The Draft Law relies on a misapplication of article 31 of the Geneva Convention".

UNHCR expresses deep concern about the provision that applications can be arbitrarily rejected without examining the individual circumstances, the consequences of removal or the availability of protection elsewhere, which "undermines the right to seek asylum as foreseen in the 1951 Convention and the EU asylum acquis". UNHCR notes "States are required to grant asylum seekers access to their territory and procedures" and thus recommends that Poland admits to its territory and to asylum procedures people seeking asylum at the borders, with extensive references to EU and international law.

UNHCR's Observations are in line with the more detailed assessment of the national legislation published this week by ECRE member, Polish Helsinki Foundation (HFHR). Marta Górczyńska, a lawyer cooperating with the HFHR and the author of the legal analysis states: "According to the law, persons seeking protection may make such a request to any state officials and anywhere, including outside official border crossing points, and such a request does not have to take any specific form. Refusal to accept such a request may lead to a violation of the principle of non-refoulement, i.e. the principle of not returning refugees to countries where they are in danger".

Polen werd specifiek veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor zijn refoulementpraktijken tegen Tsjetsjeense asielzoekers in een arrest van 23 juli 2020 (EHRM, M.K. en anderen t. Polen, arrest, verzoeken n° 40503/17,

42902/17 en 43643/17, 23 juli 2020): "205. Furthermore, as held above (see paragraphs 129-132 above) when subjected to border checks, the applicants were under the territorial jurisdiction of the Polish authorities. As a result of the decisions refusing them entry into Poland they were sent back, against their will, to Belarus, where they alleged that they remained at risk of being returned to Russia. The Court therefore concludes that they were expelled within the meaning of this provision (see Khlaifia and Others, cited above, § 243). It remains to be established whether that expulsion was "collective" in nature.

206. In this context the Court notes the Government's argument that each time the applicants presented themselves at the Polish border they were interviewed by the officers of the Border Guard and received individual decisions concerning the refusal to allow them entry into Poland. However, the Court has already indicated that it considers that during this procedure the applicants' statements concerning their wish to apply for international protection were disregarded (see paragraph 174 above) and that even though individual decisions were issued with respect to each applicant, they did not properly reflect the reasons given by the applicants to justify their fear of persecution. The Court also points to the fact that the applicants were not allowed to consult lawyers and were denied access to them even when – in respect of the applicants in cases nos. 40503/17 and 43643/17 – their lawyers were at the border checkpoint and demanded to be allowed to meet with their clients (see paragraphs 11 and 54 above).

207. The Court further stresses that the applicants in the present case were trying to make use of the procedure of accepting applications for international protection that should have been available to them under domestic law. They attempted to cross a border in a legal manner, using an official checkpoint and subjecting themselves to border checks as required by the relevant law. Hence, the fact that the State refused to entertain their arguments concerning justification for their applications for international protection cannot be attributed to their own conduct (compare N.D. and N.T. v. Spain, cited above, § 231).

208. Moreover, the independent reports concerning the situation (in particular regarding the border checkpoint at Terespol) indicate that the applicants' cases constituted an exemplification of a wider state policy of refusing entry to foreigners coming from Belarus, regardless of whether they were clearly economic migrants or whether they expressed a fear of persecution in their countries of origin. Those reports noted a consistent practice of: holding very brief interviews, during which the foreigners' statements concerning the justification for their seeking international protection were disregarded; emphasis being placed on the arguments that allowed them to be categorised as economic migrants; and misrepresenting the statements made by the foreigners in very brief official notes, which constituted the sole basis for issuing refusal-of-entry decisions and returning them to Belarus, even in the event that the foreigners in question had made it clear that they wished to apply for international protection in Poland (see paragraphs 98-114 above).

209. The conclusion concerning the existence of a wider state policy of not accepting for review applications for international protection and of returning individuals seeking such protection to Belarus is also supported by the statement of the then Minister of the Interior and Administration referred to by the applicants

(see paragraphs 115 and 190 above). The statement in question, formulated by the Minister, who at the time oversaw the Border Guard, clearly expressed opposition towards accepting migrants from the Chechen Republic (see, *mutatis mutandis*, *El-Masri v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* [GC], no. 39630/09, § 163, ECHR 2012).

210. The Court concludes that the decisions refusing entry into Poland issued in the applicants' cases were not taken with proper regard to the individual situation of each of the applicants and were part of a wider policy of not receiving applications for international protection from persons presenting themselves at the Polish-Belarusian border and of returning those persons to Belarus, in violation of domestic and international law. Those decisions constituted a collective expulsion of aliens within the meaning of Article 4 of Protocol No. 4".

De totale minachting van de Poolse regering voor migranten bleek ook uit de goedkeuring van een wet die politieagenten vrijpleit van verantwoordelijkheid voor het neerschieten van migranten aan de grens:

"Le Parlement polonais a légiféré pour modifier les règles d'engagement des militaires polonais à la frontière avec la Russie et la Biélorussie après une série d'incidents impliquant des migrants. Cette loi a largement fait consensus chez les Parlementaires polonais. 401 députés ont voté en sa faveur, 17 y étaient opposés. Le Parlement a adopté un texte allégeant les règles d'engagement des militaires, garde-frontières et gendarmes aux frontières entre la Pologne, la Biélorussie et la Russie, qui sont soumises à une intense pression migratoire. Adopté en deuxième lecture le 11 juillet dernier, le texte exonère de toute responsabilité les militaires qui utilisent leurs armes à la frontière, en situation de légitime défense, mais aussi de manière préventive, lorsque la vie, la santé et la liberté des membres des forces de l'ordre sont menacées dans le cadre d'une «atteinte directe et illégale contre l'inviolabilité de la frontière de l'État»".

Gelet op deze factoren is het geloofwaardig dat verzoeker zou worden onderworpen aan een met artikel 3 strijdige behandeling indien hij naar Polen zou worden teruggestuurd, aangezien zijn asielverzoek waarschijnlijk niet zou worden onderzocht.

· Toegang tot een opvang in overeenstemming met de menselijke waardigheid

In tegenstelling tot wat de wederpartij beweert staat in het AIDA-verslag dat opvang in een centrum niet gegarandeerd is:

"The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border that started in 2021 and continued in 2023 left many prospective asylum seekers without any or proper access to material reception conditions, including medical assistance. As of the end of 2023, at least 55 persons died on the Polish-Belarusian border, while many others suffered injuries and other health problems that were not sufficiently or at all treated" (p. 12).

In het geval van verzoeker, die waarschijnlijk bij aankomst in Polen zal worden vastgehouden, aangezien hij rechtstreeks vanuit België zal worden gerepatriëerd, zal het des te moeilijker zijn om toegang te krijgen tot een opvangcentrum:

"Detained asylum seekers face great difficulties when they are released from detention centres. By law, they are not entitled to any support immediately after release. They are granted material reception conditions only from the moment of registration in a reception centre, which is very often located far away from the detention centre. As a result, asylum seekers have difficulties covering the cost of transport to the reception centre and reaching it within the set deadline of 2 days. (...) In January 2023, the difficulties with the transport of persons released from detention were noticed by the Polish Human Rights Commissioner. He explained that third-country nationals do not know the Polish language, often do not have Polish currency, and are released from detention in the evenings or at night, which makes their travel very difficult.

They sometimes receive some financial support to cover travel expenses from the Border Guard (also from EU funds) or NGOs. However, this is not regulated in law and depends on the willingness and capabilities of those entities" (p. 56).

De toegang tot gezondheidszorg moeilijker voor verzoeker om internationale bescherming: *"Medical assistance is provided by the private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers. The Office for Foreigners monitors the application of this agreement. A new agreement has been signed on 31 July 2023, despite the long-standing criticism of the services provided by said contractor. In particular, the quality of medical assistance provided under this agreement has triggered wide criticism. In particular, access to specialised medical care worsened and some asylum seekers are refused access to more costly treatments. Sometimes, only after NGOs' interventions and months of fighting for access to proper medical treatment, asylum seekers were able to receive it. Several cases of refusals of medical treatment, drawing from the SIP's yearly reports, have been described in the previous AIDA reports. The above-mentioned issues were also reported in 2023. One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages among doctors and nurses. Petra Medica which is responsible for the provision of medical assistance to asylum seekers is also obliged to ensure interpretation during the medical and psychological consultations, if it is needed. According to the Office for Foreigners, the interpretation services in English, Russian, Ukrainian, Georgian, Persian, Arab, Chechen and Uzbek are available and no complaints have been registered in this regard. However, NGOs have been expressing concerns regarding the availability and quality of the interpretation provided to asylum seekers in connection with medical consultations. In particular, it has been reported that asylum seekers who are not speaking Polish, English or Russian face great difficulties with being provided with medical assistance (they cannot make the needed*

appointments as the helpline is available only in English and Russian, and they cannot understand a doctor during the appointment, etc.). Another challenge is the fact that some clinics and hospitals providing medical assistance to asylum seekers are located far away from the reception centres, so an asylum seeker cannot be assisted by the closest medical facility, except for emergencies. The Office for Foreigners noticed that for those asylum seekers living outside the reception centres health care is provided in voivodeship cities and that coordination of visits is conducted by the Petra Medica helpline, where the asylum seeker can learn about the time of the visit and ways to get the prescription" (AIDA, pp. 72-73).

De tekortkomingen van het Poolse opvangsysteem zijn door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, en verwerpt de informatie die hem door middel van beginselverzoeken onder de aandacht wordt gebracht op basis van een algemene en abstracte motivering, zonder aan te tonen dat Polen verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Er is dus geen enkele garantie dat verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissingen niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen. "

2.2.2. Het enig middel is onontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 22 van de Dublin III-Verordening.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij *prima facie* op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 22 van de Dublin III-Verordening zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet-ontvankelijk.

2.2.3. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De verzoekende partij betwist in haar middel nergens de vaststellingen dat haar vingerafdrukken in Polen geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening en artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoekende partij tijdens haar gehoor aflegde en de situatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Polen, zoals deze blijkt uit de recente en gezaghebbende bron, met name het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", met een laatste update op 13 juni 2024 (hierna: het AIDA-rapport), waarvan een afschrift is toegevoegd aan het administratief dossier. Er wordt ook uitdrukkelijk ingegaan op het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoekende partij, wier eerder in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en merkt op dat het AIDA-rapport stelt dat zij na overdracht in Polen opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Poolse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest met zich mee brengt. De verzoekende partij brengt terzake in haar enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat zij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij betreffende de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”

Artikel 18 (1) b en (2), eerste lid van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)

2.

In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

(...).”

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht Polen verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig concluderen tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.6. De verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle recente beschikbare en objectieve informatie over het Poolse opvangsysteem, doch enkel met het AIDA-rapport, dat talrijke openbare verslagen, de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van het asielstelsel in Polen, die getuigen van het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht, vaststellen. De verzoekende partij betoogt dat de tekortkomingen door de verwerende partij niet goed zijn aangepakt, dat zij immers geen rekening houdt met de objectieve en recente informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, of deze slechts gedeeltelijk leest, en de informatie verwerpt die haar onder de aandacht wordt gebracht op grond van een algemene en abstracte motivering, zonder aan te tonen dat Polen haar daadwerkelijk zal behandelen door haar toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat *“haar ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd”*. Zij meent dat er geen enkele garantie is dat zij naar behoren zal worden verzorgd, dat zij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Zij meent dan ook dat de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek heeft verricht naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Polen, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 25 juni 2024 en gezien de Poolse autoriteiten zich op 9 september 2024 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts betrekking heeft op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie, waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.8. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op haar rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Polen. Zij heeft zich hierbij gesteund op het AIDA-rapport en heeft daarnaast rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen en praktische obstakels die uit het voormelde rapport zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Polen er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht.

2.2.9. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij tijdens het Dublin-interview verklaart dat zij een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend omdat zij gehoord had dat België een goed land is voor de erkenning van vluchtelingen. Voorts uitte zij bezwaar tegen een overdracht naar Polen daar zij haar tweemaal gedwongen hebben om terug te gaan naar Wit-Rusland, dat zij de derde keer, nadat zij een verzoek om internationale bescherming indiende, naar een opvangcentrum werd gebracht maar zij haar daar niet veilig voelde, dat de mensen niet gastvrij waren, dat je in de stad bijvoorbeeld niet veilig kon reizen en ze hen beledigden.

Hieromtrent motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“De Poolse instanties stemden op 09.09.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de betrokkene in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen

onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij had vernomen dat België een goed land is voor erkenning als vluchteling te verkrijgen. Met betrekking tot Polen verklaarde de betrokkene dat hij er niet goed werd behandeld. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We wijzen er ook nogmaals op dat Polen partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. En worden geen elementen voorgelegd op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat dat niet zo zou zijn.

(...)

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Polen. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Poolse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Poolse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij werd verplicht van vingerafdrukken te geven en asiel aan te vragen in Polen. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Poolse autoriteiten zou zijn verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We merken op dat de betrokkene geen bewijzen aanbrengt voor zijn verklaring dat hij werd gedwongen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. We benadrukken dat als de betrokkene geen verzoek wenste in te dienen, hij de mogelijkheid had het Poolse grondgebied weer te verlaten.

Wat de behandeling in Polen betreft, merken we op dat de verklaringen van de betrokkene in dit verband vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs van onheuse behandeling aanbrengt. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Voorts motiveert de verwerende partij betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wat volgt:

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview dat plaatsvond op 07.10.2024 dat hij twee tanden verloren heeft. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel

3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Polen van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.”

De verzoekende partij weerlegt in haar verzoekschrift deze motieven, die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, niet.

In zoverre zij in haar verzoekschrift betoogt dat enkele jaren geleden in Polen een wet werd aangenomen om ‘pushbacks’ te legaliseren en Polen heeft besloten een muur te bouwen aan de grens met Wit-Rusland, en in dit kader ook wijst op de door het UNHCR geuite bezorgdheden en de veroordeling door het EHRM voor de refoulementpraktijken in Polen en stelt dat de totale minachting van de Poolse regering voor migranten ook bleek uit de goedkeuring van een wet die politieagenten vrijpleit van verantwoordelijkheid voor het neerschieten van migranten aan de grens, beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren van algemene informatie. Hiermee slaagt zij er niet in voormelde pertinente motieven betreffende haar verklaringen, dat zij tweemaal gedwongen werd om terug te gaan naar Wit-Rusland, dat zij de derde keer, nadat zij een verzoek om internationale bescherming indiende, naar een opvangcentrum werd gebracht maar zij haar daar niet veilig voelde, dat de mensen niet gastvrij waren, dat je in de stad bijvoorbeeld niet veilig kon reizen en ze hen beledigden, te weerleggen.

Immers wordt het bestaan van dergelijke praktijken in Polen niet betwist, doch wordt er *in casu* op gewezen dat de Poolse instanties hebben ingestemd op 9 september 2024 met haar terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening, dat dit betekent dat haar in Polen ingediend verzoek om internationale bescherming nog hangende is en dat de Poolse instanties na overdracht het onderzoek kunnen hervatten, dat zij dit verzoek zullen afronden en haar niet zullen verwijderen zonder een gedegen en volledig onderzoek van dit verzoek, dat de verzoekende partij zal gemachtigd zijn in Polen te verblijven in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang te verkrijgen.

Het betoog van de verzoekende partij heeft geen betrekking op de omstandigheden waarin zij thans zal terechtkomen in Polen als Dublin-terugkeerder, die een hangend verzoek om internationale bescherming heeft in Polen en ten aanzien van wie Polen uitdrukkelijk heeft ingestemd met de terugname.

De verzoekende partij maakt een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest op individuele gronden niet aannemelijk.

2.2.10. De verzoekende partij citeert voorts uit passages uit het AIDA-rapport en andere rapporten, waaruit blijkt dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen, maar toont hiermee niet aan, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie zullen belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.11. Betreffende de toegang tot de asielprocedure meent de verzoekende partij dat de theoretische en stereotiepe motivering “*De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming*” geen rekening houdt met de meest recente informatie volgens dewelke de eerste minister van plan is het asielrecht op te schorten.

De verzoekende partij verwijst naar een aantal zeer recente artikels van *Courier International* van 13 oktober 2024, van de RTBF van 12 oktober 2024 en van *Info Migrants* van 14 oktober 2024, waarin wordt gemeld dat de Poolse eerste minister, Donald Tusk, op 12 oktober 2024 heeft aangekondigd, als deel van de Poolse migratiestrategie, een in de tijd en territoriaal beperkte opschorting door te voeren van het recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name voor de personen die illegaal vanuit Wit-Rusland de grens met Polen oversteken, en betoogt ook ter terechtzitting dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele politieke tendensen in Polen.

De verzoekende partij maakt echter geheel niet aannemelijk hoe dit alles, dat overigens nog om een toekomstig plan gaat en vooralsnog niet wordt uitgevoerd, haar persoonlijke situatie zou kunnen beïnvloeden. *In casu* hebben de Poolse autoriteiten immers, het weze herhaald, uitdrukkelijk toegestemd met de verplichting om het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen conform artikel 18 (1) van de Dublin III-Verordening. Door naar de recente aankondiging van

Donald Tusk en de politieke tendensen in Polen te verwijzen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij door deze toekomstige strategie zou kunnen worden geraakt.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen toegang zal hebben tot de asielprocedure en de waarborgen geboden door het Vluchtelingenverdrag en de Europese richtlijn, noch dat haar verzoek om internationale bescherming niet zal worden onderzocht.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden of dat zij hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het extreemrechtse beleid van Donald Tusk ook verklaart waarom verschillende Europese landen hebben geoordeeld dat een terugkeer naar Polen zou leiden tot een onmenselijke en vernederende behandeling en zij ook wijst op rechtspraak uit Duitsland, wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat verschillende rechters in binnen- en buitenland overdrachten aan Polen hebben geschorst, niet toelaat te besluiten dat er in voorliggende zaak redenen zijn om te concluderen dat de bestreden beslissing door een onwettigheid is aangetast.

Waar de verzoekende partij, met verwijzing naar het AIDA-rapport, gewag maakt van een praktijk in Polen waarbij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming van een Dublin-terugkeerder wordt beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, indien reeds negen maanden zijn verstreken, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hiermee terdege rekening heeft gehouden. In de bestreden beslissing kan hieromtrent worden gelezen: *“Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek worden uitgevoerd. (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 30.05.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren.”* Deze pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier, wordt door de verzoekende partij volstrekt onbesproken gelaten, zodat zij deze ook niet aan het wankelen brengt. Opnieuw blijkt dus niet dat de algemene informatie, die de verzoekende partij naar voor brengt, daadwerkelijk op haar situatie kan worden betrokken.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat enkele jaren geleden in Polen een wet werd aangenomen om ‘pushbacks’ te legaliseren en Polen heeft besloten een muur te bouwen aan de grens met Wit-Rusland, en in dit kader ook wijst op de door het UNHCR geuite bezorgdheden en de veroordeling door het EHRM voor de refoulementpraktijken in Polen en stelt dat de totale minachting van de Poolse regering voor migranten ook bleek uit de goedkeuring van een wet die politieagenten vrijpleit van verantwoordelijkheid voor het neerschieten van migranten aan de grens, volstaat dit niet om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken en om een verband met haar individuele situatie aan te tonen.

Voormeld betoog van de verzoekende partij heeft geen betrekking op de omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat zij er thans in zal terechtkomen als Dublin-terugkeerder.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt voorts dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot *pushbacks* en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024).

De thans bestreden beslissing wordt genomen op grond van de vaststelling dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen enerzijds, en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening anderzijds. Polen heeft aldus te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Hierbij is het ook van belang te wijzen op de waarborg, opgenomen in artikel 18 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, met name dat de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Polen, het verzoek om internationale bescherming behandelt of de behandeling van het verzoek afrondt.

De verzoekende partij zal naar Polen terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en zal aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Zij zal na overdracht in Polen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. Zij zal gemachtigd zijn in Polen te verblijven in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De situatie van de verzoekende partij moet als Dublin-terugkeerder worden onderzocht en zij kan niet worden beschouwd als iemand die illegaal de grens oversteeft. De verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op de situatie van de vreemdelingen die illegaal de (Wit-Russisch-)Poolse grens zijn overgestoken.

De verwijzing naar passages uit rapporten, artikels en de rechtspraak van het EHRM, die de verzoekende partij thans voorlegt over de (actuele) situatie aan de grens van Polen (met Wit-Rusland) en het probleem van het Poolse *pushback*beleid, waarbij een wet werd goedgekeurd die politieagenten vrijpleit van verantwoordelijkheid voor het neerschieten van migranten aan de grens, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoekende partij zelf, als Dublin-terugkeerder, bij de thans vooropgestelde Dublinoverdracht, het slachtoffer dreigt te worden van dergelijke praktijken, laat staan dat hiermee concreet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing, die een door Polen uitdrukkelijk aanvaarde terugname op grond van de Dublin III-Verordening betreft, enige door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling met zich mee brengt.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij zou worden onderworpen aan een met artikel 3 (van het EVRM) strijdige behandeling indien zij naar Polen zou worden teruggestuurd om reden dat haar asielverzoek waarschijnlijk niet zou worden onderzocht.

2.2.12. Betreffende de toegang tot de opvang in overeenstemming met de menselijke waardigheid, betoogt de verzoekende partij dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de opvang in een centrum niet gegarandeerd is, zoals blijkt uit het AIDA-verslag, p. 12, dat het in haar geval, gezien zij waarschijnlijk bij aankomst in Polen zal worden vastgehouden aangezien zij rechtstreeks vanuit België zal worden gerepatriëerd, des te moeilijker zal zijn om toegang te krijgen tot een opvangcentrum en dat ook de toegang tot de gezondheidszorg moeilijker is voor verzoekers om internationale bescherming, waarbij zij citeert uit het AIDA-rapport.

Betreffende de toegang tot de opvang en tot de gezondheidszorg heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming en er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure (blz. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen een verblijf in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijf op de privémarkt (blz. 58). Er zijn volgens het rapport enkele praktische belemmeringen wat de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen betreft.

Verzoekers dienen zich zelfstandig naar het opvangcentrum te begeven en moeten zich er binnen de twee dagen aanmelden. Indien zij dat niet doen, wordt hun verzoek afgesloten (blz. 54). De financiële steun voor verzoekers zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun kosten te dekken. De tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te werken (blz. 58-59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, maar kunnen verschillen van centrum tot centrum (blz. 63-64)

We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Polen is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

(...)

In verband met informatieverstrekking aan verzoekers wijzen we erop dat in het AIDA-rapport wordt erkend dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake de procedure, hun rechten en hun plichten moeilijk verloopt in de praktijk (blz. 50-51). De problemen zijn onzes inziens echter onvoldoende om te concluderen dat er dient te worden afgezien van een overdracht.

(...)

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview dat plaatsvond op 07.10.2024 dat hij twee tanden verloren heeft. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Polen van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013."

Door te wijzen op een paragraaf uit het AIDA-rapport die betrekking heeft op 'prospective asylum seekers' (vrij vertaling: toekomstige asielzoekers) aan de Pools-Wit-Russische grens, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven, waarin wordt gesteld dat verzoekers (om internationale bescherming) recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra, dat ze recht hebben op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming – die steun vinden in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt – niet. De verzoekende partij zal, gelet op haar hangend verzoek om internationale bescherming in Polen, niet naar Polen terugkeren als 'toekomstige asielzoeker' aan de Pools-Wit-Russische grens en toont dan ook niet aan dat opvang voor haar niet gegarandeerd zou zijn.

Waar zij stelt dat zij waarschijnlijk bij aankomst in Polen zal worden aangehouden aangezien zij rechtstreeks vanuit België zal worden gerepatriëerd, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Minstens blijkt dit niet uit de door haar in haar verzoekschrift geciteerde informatie. Wat er ook van zij, zij meent dat zij omwille van een vasthouding moeilijker toegang zal krijgen tot een opvangcentrum waarna zij de praktische problemen die zich in deze situatie kunnen voordoen aanhaalt. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk gewezen heeft op de mogelijke praktische belemmeringen bij de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen, doch meent dat niettegenstaande enkele kritische bemerkingen die kunnen gemaakt worden betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming, de informatie uit het AIDA-rapport niet leidt tot het besluit "dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest." Door enkel opnieuw te wijzen op de praktische problemen die zich kunnen voordoen bij de toegang tot de opvang, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

Ook door louter opnieuw te citeren uit het AIDA-rapport betreffende de problemen die kunnen bestaan bij het verkrijgen van toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, weerlegt de verzoekende partij de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent, waar gesteld wordt "De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De

auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”, niet.

Uit de door de verzoekende partij aangemerkte problemen inzake de toegang tot opvang en tot de gezondheidszorg kan *in casu* geenszins afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93).

2.2.13. Dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen, volstaat niet om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.14. In het licht van voormelde elementen wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij nog nader onderzoek had moeten voeren. De verzoekende partij toont niet aan, en er blijkt niet, dat zij als verzoeker om internationale bescherming in geval van een Dublin-overdracht aan Polen geen toegang zal hebben tot de procedure tot internationale bescherming, tot de opvang, rechtsbijstand en materiële bijstand en passende gezondheidszorg. De verzoekende partij toont dan ook niet aan waarom individuele garanties vanwege de Poolse overheid, bovenop de verplichting om haar rechten op basis van het EU-asielacquis te respecteren, die voortvloeit uit het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor het afronden van de onderbroken procedure inzake het verzoek om internationale bescherming dat door de verzoekende partij in deze lidstaat werd ingediend, in de gegeven omstandigheden noodzakelijk zouden zijn.

2.2.15. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aantoonde, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Polen, noch op individuele gronden. Zij weerlegt de in dit verband door de verwerende partij gedane vaststellingen niet.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

In het licht van voormelde vaststelling, dat ook op individuele gronden de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat bij overdracht aan Polen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan evenmin worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening blijkt niet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet ook geenszins aannemelijk.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht daarnaast ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Polen. Er blijkt *prima facie* niet dat bepaalde relevante elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.16. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	N. VERMANDER
--------------	--------------